

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această carte apare cu sprijinul
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

Yi In-hwa

Imperiul
fără
de sfârșit

Traducere din coreeană și note de
DIANA YÜKSEL

HUMANITAS
fiction

Redactor: Gabriela Trășculescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Corina Roncea

Tipărit la Tipo Lidana – Suceava

YI IN-HWA
YEONGWONHAN JAEGUK
Copyright © 1993, 2006 by Yi In-hwa
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2019, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YI, IN-HWA

Imperiul fără de sfârșit / Yi In-hwa; trad. din coreeană
și note de Diana Yüksel. – București: Humanitas Fiction, 2019
ISBN 978-606-779-499-1

I. Yüksel, Diana (trad.; note)

821.531

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021 311 23 30

Însemnări despre trecerea aștrilor

Se întâmplă în iunie 1992.

La Biblioteca Bunko din Tokyo am descoperit din întâmplare o carte stranie, intitulată *Însemnări despre trecerea aștrilor*. Era o carte din primul an al domniei regelui Heonjong¹, carevasăzică din 1835, scrisă în limba chineză de un anume Yi In-mong, cărturar de rang șapte, aflat în slujba Bibliotecii Regale în vremea domniei regelui Jeongjo². M-a surprins și pe mine că dintre toate cărțile îngrămădite în bibliotecă privirea îmi căzuse tocmai pe cartea aceasta și m-am întrebat cu mirare cum era posibil ca o carte să ajungă în halul acela de degradare. Căci volumul era foarte deteriorat și legat destul de grosolan.

Hârtia putredă degaja o duhoare grea, iar o bună parte de la sfârșitul cărții lipsea pur și simplu. Scoarțele, încropite din resturi de hârtie aspră de dud, înmuiate în apă și bătute cu maiul, se deșiraseră în timp pe unde nu fuseseră bine înțelepte sau se crăpaseră pe unde fuseseră strânse prea tare. Cartea arăta parcă și mai jalnic în mijlocul unor exemplare nobile, cu coperte cartonate, întinse pe mai multe volume grupate tematic: poezii, memorii, petiții adresate regelui, prefețe și cronici.

Era limpede că autorul, oricine ar fi fost el, nu avea urmași. Dacă ar fi avut, cu siguranță aceștia ar fi lăsat posterității măcar o copie a cărții pe hârtie curată, îngrijit caligrafiată, chiar dacă nu-și permiteau să plătească pentru un volum tipărit. Oare ce putea să însemne titlul cărții? *Însemnări despre trecerea aștrilor*... Să fi fost vorba chiar despre o trecere, o întâlnire a stelelor ca în povestea care spune că Altair și Vega se întâlnesc o dată pe an? Hm,

1. A domnit între 1834 și 1849.

2. A domnit între 1776 și 1800.

ce titlu straniu! Mai mult din milă, dar mânat totuși și de un dram de curiozitate, am început să răsfoiesc cartea și, spre surprinderea mea, încă de la primele pagini am dat peste nume precum Jeong Yak-yong, Yi Ok, Yi Hak-gyu sau Yi Jun-gil¹. Părea să fie o carte despre restaurarea stilului clasic, decretată de regele Jeongjo. Adică tocmai subiectul de care mă ocupam în teza mea de masterat!

În lucrarea mea încercam să-i identific în istoria literaturii pe predecesorii poetului Kim Byeong-yeon, cunoscut sub pseudonimul Kim Satgat², autorul unor poeme cu totul deosebite, scrise în limba chineză. Tocmai de aceea mă aflam atunci la Tokyo, pentru a căuta documente referitoare la poezii din timpul regelui Jeongjo care, în mod cu totul neobișnuit, scriau poezie în limba chineză³, dar în stilul cântecelor populare coreene.

Cartea nu era considerată a fi de importanță majoră de vreme ce nu se găsea în format analogic, pe microfilm. Cum la Biblioteca Bunko nu este permisă fotocopierea cărților care nu au fost arhivate pe microfilm, am copiat de mână în caietul meu, cu mare bucurie, întregul volum.

Avântul acesta care mă cuprinsese era doar începutul.

Timp de o săptămână am citit cartea și, uluit de întâmplările pe care le relata autorul ei, Yi In-mong, am început să-mi pun o mie de întrebări. Povestea era incredibilă, parcă desprinsă dintr-un roman de suspans. Să fie oare adevărată? Cum e posibil ca o asemenea poveste să rămână ascunsă mai bine de două sute de ani? Cine era acest Yi In-mong? Când și cum ajunsese manuscrisul în Japonia? Nu aveam nici un răspuns la aceste întrebări.

Biblioteca Bunko fusese înființată după războiul sino-japonez⁴, câștigat de Japonia, care a primit în chip de despăgubiri de război

1. Cărturari faimoși în Coreea în prima parte a secolului al XIX-lea.

2. „Kim-cel-cu-clopul-de-bambus” – aluzie la modestia poetului, dat fiind că în acea perioadă cărturarii purtau pălării din păr de cal.

3. Poezie cultă, în stil clasic.

4. Războiul sino-japonez a avut loc în 1895. În urma victoriei Japoniei, China pierde peninsula Liaodong, iar Japonia își începe expansiunea imperialistă în Asia de Est.

peste o sută de mii de cărți. Așa a apărut această bibliotecă de studii asiatice, care a continuat să se extindă în perioada Shōwa¹, adunând mii și mii de cărți din China, Manciuria, Coreea și Indochina. Descoperisem cartea *Însemnări despre trecerea aștrilor* în sala numită Pavilionul din Munți după pseudonimul scriitorului Maema Kyosaku², și în care se afla colecția de cărți a acestuia. Deja trecuseră pe acolo mulți cercetători coreeni. Cum era posibil să le fi scăpat o astfel de carte?

După ce m-am întors la Seul mi-am dat seama că planurile mele de a folosi în disertație materialul descoperit erau absurde. Aș fi fost cu siguranță luat în derâdere de profesorii mei, dacă veneam cu citate din cartea aceasta. Era nedrept, dar în același timp era adevărat că nu aveam cum să coroborez informațiile din carte cu cele din istoriografia oficială.

Cine era acest Yi In-mong, autorul cărții? În cartea pe care o scrisese după ce împlinise șaiszeci și șase de ani descria întâmplări la care luase parte pe când avea douăzeci și nouă de ani și se afla în slujbă la palat. În ciuda faptului că în lucrarea aceasta Yi In-mong se prezintă drept custode al Bibliotecii Regale, numele lui nu apare în *Analele Bibliotecii Regale*.

În realitate, în al douăzeci și patrulea an de domnie a regelui Jeongjo (anul 1800), postul de custode al Bibliotecii Regale era ocupat de un tânăr pe nume Yi Jon-su, din facțiunea Noron³. Născut în 1772, acesta avea douăzeci și nouă de ani pe când apăruse cartea *Însemnări despre trecerea aștrilor*, întocmai ca Yi In-mong, dar viețile lor erau complet diferite. Conform Registrului Național al Examenelor de Stat, Yi Jon-su provenea dintr-o familie de renume

1. Perioada domniei împăratului Hirohito (1926–1989).

2. Cercetător japonez cunoscător al limbii coreene, a lucrat în consulatul japonez din Coreea în 1894. După anexarea Coreei de către Japonia a devenit interpretul guvernatorului general al Coreei. A colecționat o mulțime de cărți clasice, care mai târziu au fost donate Bibliotecii Bunko din Tokyo.

3. Facțiunile politice dominante în Coreea la 1800 sunt Noron (Vechea Învățătură), Soron (Tânăra Învățătură), Namin (Cărturarii din sud) și Bukin (Cărturarii din nord). In-mong făcea parte din facțiunea Namin, ai cărei membri adoptaseră printre primii creștinismul.

din Yonan¹, fiind nepotul întâiului sfetnic regal Yi Cheon-bo și fiul înaltului dregător Yi Mun-won. Yi Jon-su n-a fost niciodată îndepărtat din funcție sau trimis în exil, cum li se întâmpla adesea dregătorilor în vremea aceea, ba dimpotrivă, fusese mereu promovată, deținând pe rând funcția de înalt dregător în Dregătoria Riturilor, în Dregătoria Taxelor, adjunct al directorului Biroului pentru Edicte Regale, cel de-al treilea sfetnic regal și, în final, cel de-al doilea sfetnic regal. Conform însemnărilor oficiale, a murit la cincizeci și opt de ani, înconjurat de fiii și nepoții săi. După toate aparențele a avut o viață de invidiat, tihnită și lipsită de griji.

Atunci cine era acest Yi In-mong, care în cartea *Însemnări despre trecerea astrilor* apare drept custode al Bibliotecii Regale în luna ianuarie a anului douăzeci și patru al domniei regelui Jeongjo? Probabil că era un nume fals, sau poate că de la bun început personajul fusese inventat. Dar dacă era așa, dacă Yi In-mong nu existase, înseamnă că tot ce scria în carte era inventat și că aveam de-a face cu un roman. Mă agitasem pentru o simplă poveste? Era totuși prea devreme să-mi pierd speranța. Recitind cartea de mai multe ori, am făcut câteva descoperiri concludente. Yi In-mong se străduise din răspuțeri să nu dezvăluie nimic despre familia sa, ba chiar adăugase un fragment în introducere, în care spunea: „Cine nu transmite această carte cu mare băgare de seamă, acela nu va putea scăpa de blestemul distrugerii neamului său. Cei care vor duce vorbele acestea mai departe trebuie să fie încă și mai vigilenți.“ Iar în cel de-al patrulea capitol inserează un fragment în care povestește despre revolta lui Yi In-jwa.

Crima relatată în carte a avut loc în anul 1800, adică tocmai în al douăzeci și patrulea an de domnie a regelui Jeongjo. De altfel, acesta a murit subit, la puțin timp după evenimentele de atunci, deși era încă tânăr la cei patruzeci și opt de ani ai săi. Autorul pare să sugereze că ar exista o legătură între cele două morți. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă manuscrisul nu era „transmis cu mare băgare de seamă“ și conținutul lui ajungea să fie făcut public? Deja avusese loc revolta lui Yi In-jwa, stârnită de zvonul că membrii

1. Astăzi în sudul Coreei de Nord.

facțiunii Vechea Învățătură îl asasinaseră pe regele Gyeongjong pentru a acapara puterea. Prin urmare, dacă membrii puternicei facțiuni Vechea Învățătură aflau ce se ascundea în paginile acestei cărți, cu siguranță l-ar fi căutat pe autorul ei și în gaură de șarpe. În aceste condiții, era de așteptat ca autorul să-și camufleze identitatea prin câteva date fictive.

Studiind cu atenție cartea, am descoperit că poziția lui Yi In-mong de custode de rang șapte al bibliotecii îi fusese acordată cam în pripă. În dimineața zilei în care descoperă crima din carte, Yi In-mong, agitându-se buimac, îl găsește în bibliotecă pe eunucul Yu Gyeong-chul, care intrase acolo fără permisiune. Acesta era, la rândul lui, funcționar de rangul al șaptelea la Cancelaria Trebilor Dinlăuntru¹, având deci un statut apropiat de cel al lui Yi In-mong. Totuși, i se adresează custodelui bibliotecii cu „Domnia Voastră“, ceea ce este neobișnuit. Chiar dacă eunucii erau adesea disprețuiți, o asemenea diferență de adresare e cel puțin ciudată. Așa cum straniu este și faptul că regele Jeongjo îl cunoaște pe Yi In-mong, un funcționar oarecare printre miile de curteni și dregători pe care regele îi are în subordine, sau că acesta începe să ia măsuri și să dea ordine de îndată ce crima este descoperită. Toate acestea sunt în neconcordanță cu statutul de funcționar mărunț al lui Yi In-mong.

Ajungând cu deducțiile aici, am simțit că întregul meu raționament se adâncea încet într-o peșteră fără ieșire. Mă încurcam tot mai tare în acest puzzle istoric, ținut ca o pânză de păianjen de un scriitor machiavelic. Cu excepția detaliilor personale și a numelor câtorva dintre personajele importante, restul informațiilor coincideau cu cele consemnate în cronicile oficiale ale palatului și ale Bibliotecii Regale. Probabil că era într-adevăr vorba de un funcționar al Bibliotecii Regale, dar rangul imediat superior celui de custode de rang șapte este cel de *jikgak* (director adjunct). Însă Yi In-mong avea doar douăzeci și nouă de ani în momentul în care s-a petrecut crima. Nu avea cum să ocupe funcția de *jikgak*.

1. Numită și Cancelaria Eunucilor, era instituția ce reunea dregătorii de Curte și ai cărei funcționari erau, în general, eunuci.

Pe măsură ce întrebările referitoare la carte se adunau, mă afundam în lucruri tot mai greu de înțeles. De vreme ce nu puteam stabili cu exactitate identitatea autorului, mă aflam în imposibilitatea de a judeca adevărul celor relatate de el. Dacă aș fi putut afla cine era Yi In-mong, atunci cartea ar fi căpătat valoare istorică. Zăcând deznădăjduit pe podeaua încăperii mele, cu capul între palme, nu știu nici eu cum au început să-mi încolțească în minte o serie de gânduri pe care încă nu le deslușeam bine.

Mă simțeam ca bietul bărbier din legenda regelui Midas¹. Nu înțelegeam cum era posibil ca eu să fiu singurul care cunoaște povestea aceasta grozavă, și mă cuprindea o tristețe apăsătoare.

Într-una din zilele acelea, m-am gândit la un moment dat ce-ar fi dacă aș scrie povestea sub forma unui roman. Ce-ar fi să renunț la a mai încerca să dovedesc veridicitatea istorică a cărții și să scriu în schimb un roman? Un roman! Exact. Nu era mai bine să renunț la ambiția de a scrie un studiu academic asupra cărții și să evadez într-o lume cu totul nouă, o lume a plăcerii de a scrie și a infini-telor posibilități de a crea o poveste?

Nu există nici azi vreo dovadă că întâmplările relatate în cartea *Însemnări despre trecerea astrilor* sunt reale și nici acum nu pot să spun cine este în realitate autorul ei. De altfel, sunt convins că e de datoria mea să respect dorința autorului, care a luat în calcul toate posibilitățile prin care ar fi putut să fie identificat și s-a strădu-it de la bun început să blocheze orice cale care ar fi putut duce la dezvăluirea identității sale.

Astfel am ajuns să scriu această carte. E greu de zis ce formă va lua aceasta până la final. Tot ce-mi propun eu este să deslușesc pentru cititori poveștile complicate din *Însemnări despre trecerea astrilor* și să-i ajut să înțeleagă mai ușor povestea morții cărturarului

1. Potrivit legendei, regelui Midas îi cresc urechi de măgar drept pedeapsă din partea zeului Apollo pentru firea lui indiferentă la tot ce e frumos și melodos. Știind că acela care ar dezvălui secretul are să moară, bărbierul de la Curte, pentru a-și ușura suflul, sapă o groapă pe malul unei ape și șoptește deasupra ei marea taină. Dar trestile ce cresc din pământ, cu foșnetul lor, îl transmit mai departe, semnându-i bărbierului sfârșitul. (N. red.)

arhivar Jang Jong-o, suspiciunile ridicate de moartea regelui Jeongjo, confruntările politice pricinuite de modul diferit de a înțelege *Clasica poemelor*, dispariția cărții *Comentarii la Clasica poemelor*, precum și povestea vieții dureroase a lui Yi In-mong și a soției sale, Sang-a.

Am adus și câteva modificări volumului original. Acesta avea lățimea de 15,50 cm și înălțimea de 27 cm și număra 189 de pagini a câte 14 rânduri, cu 20 de caractere chinezești pe un rând. Nu ar fi fost posibilă traducerea volumului în același format și nici nu ar fi fost de dorit. Dat fiind că Yi In-mong a scris cartea la bătrânețe, uneori întâmplările relatate nu respectă ordinea cronologică, ceea ce face ca povestea să fie greu de urmărit. În plus, din volum lipsesc paginile 35, 36, precum și paginile de la 165 la 182. Pentru reconstrucția acestor pagini-lipsă am fost nevoit să apelez la imaginație.

În cartea mea am reconstituit perioada plină de confuzie cuprinsă într-un interval de douăzeci și patru de ore, începând din zorii zilei de 19 și până în zorii zilei de 20 din luna ianuarie a anului 1800. Pentru a putea lămuri situația politică specifică acelor vremuri, precum și modul de gândire de atunci, am transformat relatarea de la persoana întâi la persoana a treia. Fidelitatea față de textul original este fără îndoială importantă, dar date fiind motivele amintite mai sus, cred că schimbările aduse sunt binevenite. Îi rog pe cititorii mei să fie îngăduitori.

Găsim în Cartea schimbărilor un principiu fascinant, pe care l-am numit sincronicitate, un concept care exprimă un punct de vedere diametral opus aceluia de cauzalitate. De vreme ce acesta reprezintă doar un adevăr statistic, și nu unul absolut, e doar un fel de ipoteză de lucru despre cum lucrurile decurg unul din altul, în timp ce, în sincronicitate, coincidența lucrurilor în spațiu și timp constituie mai mult decât o simplă întâmplare. E vorba de acea particularitate a lucrurilor de a depinde obiectiv unele de altele și, totodată, de a depinde subiectiv de stările (psihice) ale celui sau ale celor care le observă.

Carl Gustav Jung, din „Introducerea“ ediției în limba engleză
la *Yijing* sau *Cartea schimbărilor*

CAPITOLUL 1

Jocul „Magistrații urcă și coboară“¹

*Împreună să murim, împreună să trăim
Legat-am jurământ solemn.
Și ținându-ne strâns de mâini
Până la moarte împreună să îmbătrânim.
Dar iată-ne departe unul de celălalt,
Fără a mai găsi calea înapoi.
Ah, câtă depărtare e acum între noi!
Cum am putea să ne ținem fagăduiala?*

Poemul „Bătaia tobelor“ (VI), capitolul „Odele din Pei“
Din *Clasica poemelor*

Se crăpa de ziuă, dar încă nu se ivise prima geană de lumină.
Zori cenușii.

Vântul dinspre miazănoapte șfichiuia Muntele Bukhan și biciuia vâjâind dealul ce mărginea Waryong-dong², tăios ca lama unui cuțit. În întunericul dimineții, frunzele se rostogoleau printre pavilioanele înalte și încăperile îngrămadite pe deal ale curtenilor. Acoperite de un strat de promoroacă ce le făcea să pară bucăți de staniol, frunzele acopereau pământul până departe, spre Poarta Donhwa.

În curtea din spatele Palatului Changdeok³ se afla pavilionul pentru funcționarii Bibliotecii Regale.

Acolo, custodele bibliotecii, Yi In-mong, auzi o voce prin somn. Venea de undeva din spatele său, dintr-un loc în care privirea nu

1. *Seunggyeongdo*, varianta coreeană a jocului chinezesc *shengguantu*, „Jocul funcționarilor care avansează în funcție“, avându-și originile în perioada dinastiei Tang (618–907). Scopul jocului este de a ajunge la cea mai înaltă poziție de pe tablă, acumulând în același timp avere și prestigiu.

2. Zonă din Seul în care se află Palatul Changdeok și Universitatea Sungkyunkwan.

3. Sediul al guvernării și al Curții regale în Coreea până în 1868.

putea pătrunde, dar nu din imediata lui vecinătate, ci de la mare depărtare. Parcă țâșnise din praful timpului scuipat de întunericul misterios și îi străpunsese trupul ca o fulgerare. Își simțea pleoapele grele, ca de plumb.

Se întoarce spre vocea aceea, ca și cum l-ar fi bătut pe umăr.

În clipa următoare deschise ochii și rămase uluit. Se afla pe podeaua unei încăperi ce mirosea a praf și a mucegai, cu multe rafturi burdușite cu cărți vechi. Din așternutul lui așezat direct pe podea privea tapetul decolorat de pe tavanul încăperii. Visa? Avea privirea încețoșată.

— Domnule...

De data aceasta îi ajunse la urechi o voce aievea.

— Domnule, v-am adus apă de spălat.

Yi In-mong se ridică în capul oaselor și luă o gură din bolul de la capul așternutului. Vântul care bătuse toată noaptea începu din nou să zgâlțâie paravanele din hârtie ale ușii și să-i răsună în urechi.

— Seung-heon?

— Da, domnule. Mi-ați poruncit să vă trezesc înainte de ceasul *myosi*¹...

Târându-se în genunchi, Yi In-mong deschise ușa.

Împins de vântul pătrunzător, frigul năvăli în încăpere ca o pudră de gheață și-i acoperi fața și gâtul. Hyeon Seung-heon, funcționar al bibliotecii, așezase pe prispă un vas cu apă, un prosop din bum-bac și un pachețel din hârtie de dud cu praf pentru spălat, iar acum aștepta prosternat în fața ușii. Încă nu se luminase de ziuă.

— Lasă-le aici și du-te.

— Prea bine, domnule.

Era a nouăsprezecea zi a primei luni, în cel de-al douăzeci și patrulea an de domnie a regelui Jeongjo (1800).

Așa își începu fatidica zi Yi In-mong, custodele bibliotecii, care tocmai împlinise douăzeci și nouă de ani. Chiar și după mulți ani și multe alte întâmplări, își amintea de zorii acelei zile oftând cu părere de rău și cu neliniște.

1. *Myosi*, cel de-al șaptelea interval orar într-un ciclu de douăzeci și patru de ore, care se întinde între 5:30 și 6:30.

Închise la loc paravanul ușii și se frecă la ochi, fără să bănuiască ce avea să urmeze. Era încă somnoros și încăperea aceea mică în care adormise spre dimineață, după ce studiasse toată noaptea în bibliotecă, i se părea absurd de străină. Încă nu pricepea pe deplin că nu se afla acasă, ci la palat. Se uită în jur, cu ochii împăienjeniți.

Așternutul din care tocmai se ridicase arăta părăsit. Mereu dormea singur, indiferent dacă se afla la palat sau acasă. Cu spina sprijinită de pragul înalt, se uită lung la așternutul întins pe podea. Simțea cum răceala singurătății i se cuibărise într-un cotlon al sufletului.

Yi In-mong era singur în întuneric.

Era singur de foarte multă vreme. De o veșnicie. Nu de un an, doi, ci de mult mai mulți ani. O sută de ani, două sute, poate chiar mai mult. Amețit, ca un șaman al cărui spirit se desprinde de trup în timpul unui ritual, își aminti de visul de adineauri. De îndată își simți trupul cuprins de un fior de gheață, iar capul, de un vârtej ce părea să-l ridice spre tavan.

O visase pe soția lui, de care fusese obligat să se despartă.

Ce să însemne oare?

Pe măsură ce își amintea visul, totul în încăpere i se părea străin. Așternutul, cărțile, rafturile, biroul, până și el părea un necunoscut. Își frământă fața în palme și oftă:

Sang-a...

Parcă era scufundat în apă.

De cum îi rosti numele, ochii i se umplură de lacrimi. Sang-a era fosta lui soție. O alungase din casă, silit de o soartă căreia nu i se putuse împotrivi. Ar fi vrut să poată scăpa de amintirea ei, dar nu-i putea uita chipul nici măcar după cei șase ani care trecuseră de atunci. Oricât ar fi încercat să și-l șteargă din memorie, chipul ei avea să-l însoțească tot restul vieții, căci îi rămăsese gravat acolo ca un tatuaj.

„O să se lumineze în curând“, își zise, privind prin fereastra încă întunecată.

Lumina caldă a soarelui avea să apară în fascicule multicolore peste dealurile de la miazăzi, dincolo de Pavilionul Seonhyang, iar visul avea să dispară în colbul ce plutea prin aer. Aspirat în Timpul

albastru-verzui, unde nu era nici vis, nici realitate, avea să devină o jale întunecată și firavă, care nu putea dăinui în lumina strălucitoare a zilei. Yi In-mong înghiți în sec gândindu-se la chipul ce avea să se întoarcă iar în cotloanele întunecate ale minții sale.

Își amintise din nou visul avut nu demult.

Se făcea că se plimba printr-o pădure de pini, un loc pe care-l cunoștea. Era în amurg. Cărarea presărată cu conuri de brad părea fără sfârșit. Lumina asfințitului învăluia pădurea într-o păclă sângerie. Nu era nici țipenie de om. Mergând așa pe cărarea aceea, dintr-odată se trezi la intrarea în cartierul Itaewon, unde locuise cu zece ani în urmă, înainte de a trece examenele de stat.

„Nu am de ce să mă aflu aici... Ah, e doar un vis. Am adormit și acum visez, atâta tot“, își zicea Yi In-mong chiar în timp ce visa. Prin fața ochilor i se perindară cu o viteză năucitoare locuri, întâmplări și sunete. Revăzu dealurile joase pe care urca adesea cu Sang-a, ca să admire împreună asfințitul roșatic, și prispa din bambus de sub ulmul mare, pe care recita versuri improvizate, făcându-și vânt cu evantaiul. O adiere răcoroasă străbătea pădurea densă și plină de sevă. Bâzâitul cicadelor îi zgâria urechile.

Apoi se afla pe un drumeag întunecat, cu case joase ce aveau acoperiș de paie, luminate de opaițe. De undeva se auzea un cântec de jale, purtat de vânt:

Dacă duhul meu din vis,
Ar lăsa urme pe pământ
Poteca din fața casei lui
Ar fi bine bătucită. E-hei!
Să trăiesc nici că mai pot
De-al neichii dor.

Yi In-mong merse mai departe. Țigle sparte, coji de ouă, șobolani morți, gunoaie. Colindă astfel mai multe ulicioare strâmte, mocirloase, întunecate. După o cotitură a drumului dădu peste o casă veche, cu acoperiș de paie și grădină de legume. O casă cunoscută. Auzind cum vântul zgâlțâia ușa veche a casei, își simți trupul slăbit.

Cuprins

Introducere – Însemnări despre trecerea aștrilor	5
Capitolul 1 – Jocul „Magistrații urcă și coboară“	15
Capitolul 2 – Încă o moarte	53
Capitolul 3 – Mai presus de soartă	74
Capitolul 4 – Cartea cu pricina	115
Capitolul 5 – Dragonul se trezește	168
Capitolul 6 – Amintiri dureroase	227
Capitolul 7 – Secretul poveștii cufărului ferecat	275
Capitolul 8 – Lumea e praf și pulbere	326
<i>Cuvântul autorului</i>	341
<i>Cronologie</i>	345